

Povestea ei

Poeziikrl

Durerea se năştea
când ieşai zâmbind pe uşă,
ca un prizonier
ce aerul îl simte din nou.
Eu te aşteptam cu orele,
întrebându-mă de eşti bine,
de am greşit,
de te am rănit.
Şi eram pregătită
să îmi cer scuze,
pentru orice mintea ta
considera că am uitat.
Şi intrai în casă,
şi până să ajung la tine,
tristeţea te cuprindea din nou,
iar vorbele mele,
tot discursul pregătit,
se stingea ca un foc de tabără
în mijlocul unei furtuni.
Treceai pe lângă mine,
ca un animal plictisit,
ce de prada lui, astăzi
nu are chef.
Mă aşezam cuminte,
visând la trecut,
răsfoind albume,
unde încă zâmbeai.
Dar oare zâmbeai datorită mie?
Oare ştiai că sunt şi eu?
Oare ai ştiut vreodată?
Şi lăsam tot şi înlăcrimată,
cu duşul cald, curgeam şi eu.
Te auzeam vorbind,
glumind cu prieteni,
râzând de parcă nici nu eram,
şi mă durea ignoranţa,
mă durea nesimţirea,
dar le aş fi putut ierta.
Căci până la urmă,
nu asta e iubirea?
În imaginaţia mea naivă,
eu asta credeam.
Şi m-aş fi obişnuit, probabil,

să iubesc cât pentru doi,
să fiu singură în cuplu,
tu să râzi,
eu să sufăr pentru noi,
să fiu vinovată,
pentru tot ce nu suntem,
și pentru tot ce puteam fi.
M-am simțit abandonată,
lăsată pe margine,
să supravețuiesc,
din ce mintea mea bolnavă
îmi șoptea că în tine,
odată,
o să gădesc.
Și treceai pe lângă mine,
și nici măcar nu mă priveai,
eram doar un cerșetor
pe marginea străzii,
ce dacă primea un bănuț,
se simțea recunoscător.
Și mă hrăneam din amintiri,
dorințe și speranțe,
în timp ce tu
din orgoliu te înfruptai.
Îmi vorbeai cu dispreț,
ne mai recunoscându-mă,
și cum să te condamni?
Nici eu nu mă mai cunoșteam..
Și mă adunam ca o farfurie,
ce în bucăți s-a spart,
mă făceam la loc,
aproape ca prima oară,
aproape eu,
aproape întreagă.
Și mă priveam în oglindă,
când tu te încălțai iară,
și chipul obosit
al omului străzii,
îmi zâmbea prietenește.
Îmi făcea semn să mă așez,
să întind mâna și să aștept.
Abandonată.
Și ușa se închidea
în urma ta.
Iar eu mă mințeam,
nu mai știam adevărul,
ce e real și ce nu e,
și obișnuința ta

o simțeam ca fiind
vina mea.
Și mi-am făcut curaj
și ți-am zis tot ce aveam pe suflet,
tu te-ai prefăcut interesat,
plângeam de dor,
iar tu zâmbeai caraghios.
Și mă întrebam, cine suntem noi?
Amețită, cu visele
pe mine prăbușite,
spre ușa afurisită m-am târât,
ea s-a deschis,
eu am pășit,
și de atunci alerg
și nu m-am oprit.
Și încă sunt de vină,
pentru tot ce îmi imaginam,
pentru tot ce găseam în tine
și ce de fapt, nu exista,
sunt de vină
că am iubit,
și nu că te-am iubit pe tine,
ci că în iubire respiram.
Și e dureros fără vise,
dar era mai ucigător,
să mă trezesc lângă tine
când doar durerea mea
era între noi.
Și abandonez iubirea,
o las să cerșească,
așa cum și eu am cerșit,
iar banuți nu mai am,
sunt pustie, cu tine pe toți
i-am cheltuit.